

ustanovení to jako předpis pouhého výnosu ministerského nemůže měnit svým obsahem zákon.

Z těchto úvah dospěl nss k závěru, že stanovisko žal. úřadu nemá oporu v zákoně.

Č. 12.734.

Školství: I. Rozhodnutí min. škol. a nár. osvěty, jímž se podle § 15 zák. čl. XL:1913 poskytuje vydržovateli opatrovny doplnění na požitky opatrovatelky ve výši zajištěné zákonem, upravuje výlučně poměr mezi vydržovatelem opatrovny a státní správou. — II. O nárocích opatrovatelek vůči vydržovateli opatrovny rozhoduje podle § 21 zák. čl. XL:1913 a vlád. nař. č. 96/1928 Sb. v první stolici okr. úřad.

(Nález z 21. ledna 1937 č. 10.195/37.)

V ě c: Helena F. v Šamorínu proti rozh. referátu min. škol. a nár. osvěty v Bratislavě z 28. ledna 1933 o služebních požitcích.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Podle vokátoru, který je st-lkou 30. září 1932 podepsán, zvolil dozorčí výbor obec. dětské opatrovny v Šamoríně st-lku za dětskou opatrovatelku. Ve vokátoru jest uvedeno, že st-lce budou poskytovány tyto důchody: od obce roční plat v hotovosti 600 Kč, jeden sáh měkkého dřeva a 15 q uhlí, dále naturální byt, jakož i zákonitá státní podpora, zabezpečená podle nař. min. kultu č. 100.307/1905. Dozorčí výbor obec. dětské opatrovny v Šamoríně se domáhal u škol. inspektora II. v Bratislavě, aby volba st-lky jako opatrovatelky byla potvrzena a byly poukázány státní požitky. Nař. rozhodnutím referátu min. škol. a nár. osvěty v Bratislavě, adresovaným také na st-lku, bylo vysloveno, že žádosti předsedy dozorčího výboru dětské opatrovny v Šamoríně z 2. prosince 1932 se vyhovuje a st-lce se poukazují po srážce kolkového poplatku tyto požitky: Na základě uher. zákonů (na doplnění míst. příspěvků na plat zabezpečených starou důchodkovou zápisnicí v částce ročních 684 Kč) ročně 1.100 Kč, jednak plat doplňující státní podpora 416 Kč, jednak válečná podpora až do dalšího opatření 1.080 Kč. Současně učiněno bylo opatření, aby st-lce při výplatě služebních požitků strženo bylo ve prospěch krajinského učitelského pensijního ústavu z pensijního nároku 1.100 Kč pod titulem 5% vstupného jednou pro vždy 55 Kč a pod titulem 2% příspěvků z částky 1.100 Kč ročně 22 Kč. St-lka byla konečně vyrozuměna, že do pensijního fondu byla přijata 1. října 1932, t. j. počátkem svého služebního poměru.

Nss uvažoval o stížnosti podané na toto rozhodnutí takto:

St-lka jest opatrovatelkou na obec. opatrovně v Šamoríně. Vztahuje se tudíž na její služební poměr zák. čl. XL:1913, podle jehož § 1 jsou opatrovatelky na komunálních a církevních opatrovnách veřejnými úředníky, jejichž požitky zákonem stanovené jsou administrativně zajištěny. Požitky opatrovatelek, jež podle dalších ustanovení zák. čl. XL:1913 skládají se jednak z určitých peněžních částek, jednak z výhod poskyto-

vaných in natura, je povinen jim plniti v y d r ž o v a t e l opatrovny, jak stanoví § 9 cit. zákona. Pouze tenkrát, nemůže-li vydržovatel opatrovny ze svých prostředků požitky opatrovatelky na jeho škole ustanovené plniti ve výši zákonem určené, může se za účelem doplnění zmíněných požitků obrátiti s příslušnou žádostí na min. vyučování (§ 15). Předpokladem tohoto rozhodnutí min. vyučování jest arci splnění všech osobních předpokladů u opatrovatelky, o jejíž požitky jde. Ze zákona plyne však, že úprava doplňku požitků opatrovatelek na výši zákonem určenou se strany státní, týká se výlučně poměru mezi vydržovatelem opatrovny a státní správou školskou, při čemž dotyčná opatrovatelka není vůbec stranou. Tomu nasvědčuje zřetelně ustanovení § 21 zák. čl. XL:1913, který výslovně stanoví, že o nárocích opatrovatelek na požitky podle tohoto zákona, jakož i o požadavcích vznesených vzhledem k těmto nárokům vůči vydržovateli opatrovny náleží rozhodovati municipálnímu správnímu výboru, proti jehož rozhodnutí lze se odvolati k min. kultu a vyučování. Tento právní stav byl změněn potud, že od platnosti zákona č. 125/1927 Sb., resp. nař. č. 96/1928 Sb. rozhodují o těchto otázkách okr. úřady v první instanci a zem. úřady v druhé a (vzhledem k čl. 8 cit. zákona č. 125/1927 Sb.) konečné stolicí. Není tedy min. škol. a nár. osvěty, které podle zákona č. 2/1918 Sb. nastoupilo na místo min. kultu a vyučování, vůbec ani příslušné o nárocích opatrovatelek ze zák. čl. XL:1913 rozhodovati, jsouc oprávněno jedině k žádosti vydržovatele školy vysloviti se o tom, zda poskytne doplnění požitků, které vydržovatel nemůže plniti, na výši zákonem stanovenou ze státních prostředků (srov. nález Boh. A 4298/24). Naopak by předpis § 21 zák. čl. XL:1913 neměl valného významu, kdyby rozhodnutí ministerstva o přiznání státního doplňku na požitky opatrovatelek mělo také přímo právní účinky pro tyto opatrovatelky, neboť by pak proces před správními úřady podle § 21 cit. zák. článku byl vlastně z největší části zbytečný.

Sluší proto míti zato, že rozhodnutím min. o přiznání doplňku nemůže býti dotčena právní situace opatrovatelky, která může své nároky na požitky uplatňovati pouze před správními úřady výše uvedenými. Vzhledem k tomu bude ovšem pravidlem, že opatrovatelce nedostane se vůbec sdělení o rozhodnutí min., jímž se poskytuje vydržovateli opatrovny doplnění na požitky opatrovatelky ve výši zákonem zajištěné. To je také pochopitelné, ježto jde výlučně o vztah mezi vydržovatelem opatrovny a státní správou. Nárok opatrovatelky, která byla řádně ustanovena, je zachován totiž i v tom případě, když vydržovatel opatrovny nemůže svým závazkům ze zákona plynoucím vůči opatrovatelce vyhověti, nebo když státní podpora vydržovateli přiznána nebyla, při čemž arci zákon obsahuje ustanovení o sankcích, jež vydržovatele postihnou (§§ 17 a 19).

V daném případě napadá st-čka rozhodnutí referátu min. škol. a nár. osvěty v Bratislavě v podstatě z toho důvodu, že stanovilo výši státního doplňku na požitky st-činy podle starých zákonů uherských a nikoli podle ustanovení zákona č. 104/1926 Sb.

Nař. rozhodnutí, jímž se přiznává státní doplněk na požitky st-činy, bylo ovšem st-lice doručeno, avšak ze správních spisů i z nař. rozhodnutí vychází najevo, že rozhodnutí bylo vydáno k žádosti vydržovatele opa-

trovny (resp. předsedy dozorčího výboru opatrovny). Z toho, jakož i z obsahu nař. výměru vyplývá, že jde zřejmě o rozhodnutí podle § 15 zák. čl. XL:1913. Takovýmto rozhodnutím neurčuje se však právní pozice st-lčina, neboť — jak bylo řečeno — rozhodnutí to upravuje výlučně poměr mezi vydržovatelem opatrovny a státní správou, pročež by zajisté mohlo býti napadeno u tohoto soudu vydržovatelem školy, což se však nestalo. Ale pak nemůže míti význam ani okolnost, že st-lka byla o tomto rozhodnutí zpravena, neboť tento fakt sám o sobě nemůže způsobiti, že by st-lka z rozhodnutí toho mohla nabýti nějakých práv, ani ovšem, že by jí mohla z něho vzniknouti nějaká újma. O právních nárocích st-lčiných na její požitky, které může vznésti jedině vůči vydržovateli opatrovny, mohou s právním účinkem rozhodovati právě pouze správní úřady, jak výše bylo uvedeno.

Podle toho není nař. rozhodnutí vůbec způsobilé do práv st-lčiných zasáhnouti, neboť se jím neurčuje její právní situace, pročež musila býti stížnost, která dovozuje porušení subjektivních práv st-lčiných z obsahu nař. rozhodnutí, pro bezdůvodnost zamítnuta, aniž soud měl příčiny na zkoumání důvodnosti jednotlivých námitek stížnosti vejíti.

Č. 12.735.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: * Státní úředník nemá právního nároku, aby mu byla započtena služební doba ztrávená ve vlastnosti okresního horára na Slovensku, ustanoveného ve sm. nařízení býv. uh. ministerstva orby č. 104.187/1907, do doby rozhodné pro výměru odpočívých požitků ve státní službě československé.

(Nález z 23. ledna 1937 č. 3659/35-4).

V ě c: Jiří L. v Liptovské Osadě (adv. Dr. Jan Čáp z Prahy) proti rozh. min. zemědělství v Praze z 22. února 1935 o nezapočtení služební doby pro výměru výslužného.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: St-l byl jmenován výměrem ředitelství státních lesů a statků v L. Hrádku z 12. července 1919 dnem 1. srpna 1919 provisorně státním horárem. Výnosem žal. úřadu z 9. března 1921 byl definitivně přijat do služeb Československé republiky. — —

Výměrem ředitelství státních lesů a statků v L. Hrádku z 19. října 1934 byl st-l dán z úřední moci dle § 80 služ. pragm. č. 15/1914 ř. z. do trvalé výslužby pro nemoc koncem listopadu 1934 a byly mu od 1. prosince 1934 vyměřeny odpočívne platy. Při tom uznána byla jako služba pro výměru výslužného započitatelná služba u podniku státních lesů a statků ztrávená od 21. července 1919 do 30. listopadu 1934 v trvání 17 roků 4 měsíců 29 dnů (včetně vojenské služby a válečného roku).

Proti uvedenému dekretu podal st-l odvolání, v němž se domáhal: 1. jednak započtení další služební doby, ztrávené ve veřejné horáрске